

A tárgyak lelke

A szentendrei MANA stúdió

Szentendre zsúfolt főutcájában, az oázist jelentő, különleges hangulatú Vujicsics téren áll meg a MANA ékszerstúdió ez év májusában. A tér legszebb épületének tetőterében berendezett stúdió műhely és bemutatóterem van. Péter Vladimír és Bánfalvi András egykori tanítványai, Egri Zoltán, Jermakov Katalin, Kecskés Orsolya, Stomfai Krisztina és Tóth Zoltán fiatal ötvösművészek közös műhelyét jelölik a különös név. A mana polinéz szó, amely egykori természethit szerint a tárgyakban rejlő lelket jelenti. Azt, amitől azok személyessé válnak. Hiszen az ékszer a legszemélyesebb tárgyaink egyike. Jellemzi viselőjét, díszíti, jelöli, anyagi és társadalmi helyzetére, érzése egyaránt utal. A MANA stúdió tagjai hiszik, hogy az ékszereknek személyes jelenlétük van, s fontos kommunikációs eszközök. A műhelyüzemi, sorozatban gyártott ékszerekkel szemben alapvető szándékuk, hogy egyedi, személyre szabott, jelentéssel bíró tárgyakat készítsenek. Társulásuk szokatlan, hiszen műhelyük nyitott: nem a hagyományos módon, hanem elzárva működik, hanem mindenki szabadon látta. A nemes anyagokat felhasználó ékszerkészítést évszázadokon át titokzatossággal tekintették, mindenki féltve őrizte technikáját, receptjeit, és nem volt szokás ezeket sem a tanítványoknak, sem egymás számára megmutatni.

A MANA stúdió berendezése is a műhely hangulatát jelzi. Az egymás mellé helyezett munkasztalok révén igazi műhelyhangulat alakult ki, hiszen a közös munka során számos ötletet lehet egymástól eltanulni. Itt nem csapatomunka folyik, amelyben mindenki megőrizheti az egyéniségét. Különösen fontos a tanácsadás, amikor is inkább a specializálódás, az elaprózódás a jellemző, s ritka, hogy

MANA ékszerstúdió, Szentendre, Vujicsics tér /
MANA Jewellery Studio, Szentendre, Vujicsics Square

ugyanabban a szakmában dolgozó emberek egy azonos cél érdekében összefognak.

Külföldiek és magyarok részvételével folyamatosan tanfolyamokat szerveznek az ékszerkészítés szakmai alapjainak elsajátítására.

Emellett a stúdió egyik legfőbb célja, hogy alkalmanként közös munkákat is kíván szervezni a szakma rangos külföldi képviselőivel.

Ezeket a workshopokat speciális ötvöstechnikákat alkalmaznak egymás mellett, majd az együtt létrehozott tárgyakból kiállítást rendeznek a stúdióban. Az eddigi finn, amerikai, ausztrál, angol, indiai, német és holland érdeklődés az elképzelés létjogosultságát igazolja. Úgy vélik, hogy élnek még itthon azok a szakmai hagyományok, amelyek életben tar-

tásával a magyar ötvösművészet méltán gazdagíthatná a globalizálódó Európa ékszerművészetét. Elhatározott szándékuk tehát, hogy a tradicionális kézművestechnikákat időszertűvé tegyék, tudatosan áttemeljék a jelenkorba, s így közvetítőjévé váljanak a mai ékszer hordozta gondolatok számára. Stomfai Krisztina például a niello-eljárást alkalmazza ékszerein, Jermakov Katalin intarzia-technikával készült ezüst-ébenfa ékszerei az anyagok és a színek kontraszthatásaira épülnek. Kecskés Orsolya olyan rétegekből felépülő ékszereket készít, amelyekkel az azsúr-technikát aktualizálja. Ehhez kapcsolódóan kezdett kísérletezni a fa évgyűrűire utaló japán mokume gane technikával is, amely különböző színű fémek rétegzéséből alakult ki. Tóth Zoltán olyan tárgyakat készít, amelyek a figurális és a geometrikus elemek éles ellentétére épülnek. Egri Zoltán, aki a leginkább kísérletező kedvű közülük, különböző anyagokból – a porcelántól a műanyagokon át a talált tárgyakig – készíti játékos ékszereit.

Foto: Varga Csaba György